

A black and white photograph of a piece of paper with the Japanese phrase "あはれやう" (Aha-re-ya-u) written in a cursive, brush-stroke style. The characters are dark and expressive, with visible ink texture. The paper is slightly aged and has a small tear on the left edge.

Ms 3727.

Ms. 3727

anyja szelíven ápolja a lebel sárosigal
s kőkeretlem nemes virága szelíven

1.

Szilágyi Erzsébet.

Történeti elbeszélés.

I.

Hazánk vihar- és küzdelemekkel teli múltjából, a nemzeti független-
ség, a polgári s lelkesítői szabadság csak nem szabadlansá-
gunk harctainak nehéz de magasra emelkedő korszakából, történe-
mi több férfiak neveit tartoztat föl, melyek hallatán
büszkeségben dobog föl a magyar fiú, s a kőfű-
lágra gyűl. Keresi sán valaki a szabadságharcok hőseinek
a nemzeti hádjai által emelt szobrait, keresi sán vala-
ki a nemzeti élet gyözelmei magasra emelkedő, és jászai-
rán a diadalnak sereit, meg nem jellemezt nagy férfiak
hamvait, melyek gyászba borul a gondolat, hogy a hő-
sok

Ms. 3427

angja szeliden árola a lebel sarosigal
s korperelem nemes virága felel
1.

Szilágyi Erzsébet.

Történeti elbeszélés.

I.
Házánk vihar- és küzdelemmel teli múltjából, a nemzeti független-
ség, a polgári s lelkiismereti szabadság csak nem szabadlarsául
vívott harcainak nehéz de magasra emelt korszakából, történe-
sünk lapjai több férfial nevezetesen társaság főm, melyek hallatán
nemes büszkeséggel dobog föl a magyar fiú, s a horgos-
bel löbb lángra gyúl. Keresi sán valaki a szabadságharcok hőseinek
sajnai föl a nemzeti hádjai által emelt szobrot, keresi sán vala-
ki a horgos-vérén vívott győzelmeik magasra emelt emlékeit, és jussza-
nak salálván a diadalmas sereis, meg nem jelelnének nagy férfial-
int. Keres hamvait, mely gyászba borúl a gondolat, hogy a hős
gyál

szerü név, melyet csak a férfiai is lelehetni,
vott föla' por alansi homályából, Hunyadyosá,
nos vola.

A történet így horta magával, hogy az
ifja Hunyady gyakorta fordult meg a Kilagyi-
háznál, hova ő a derék keserevénél Kilagyi Mihály
is Eiseli barátságát is edesén vonzotta. Erő-
be látta ő mindannyiszor, kezdve ömenni nem
jellemis, mely férfiasan szik arván is nyíltan,
vaiban olly hírszín vola kifejezve, is az eszmé,
nyílt kép, mely lelke előtt eddig végtelen fűsség,
ben lebegett, ha szavainak a Hunyadyosá ol,
vadon egybe. — Aton ellenállhatlan vonzalmat,
melly őt később a Hunyadyi hölgyekiben olly
várakozással ragadta meg, a becsület is isíp,
seles legmagasabb és osabb nemének, is min,
den egybenek igyekeztet ön maga előtt magga,
róán, csak annak, mi valóban vola, is mi
bár lángolón érezt, de megnevezni nem tudott,
Kereslemmel nem.

Hunyady mely ahinze Eiseli
lángos szemében rokon lélekkel találkozott,
is a gyöngéd perelém, mely a legkezebb ajk edes
paráiban lehelt felé, a férfian erős keblében
játékot nyitva hangra let. — Egy is mulián Eiseli
a hon legbájosabb úrhölgye, min a hara legna,
gyobb

gyobb bajnokának araja, dobogó szívre állott ol,
sár elő.

Boldog vola a nő, is boldogsága, men le,
lelőphangján alapul, zavaratlan hírszín is
állandó lett. is érette Hunyadának önfeláldozás,
ra annyiszor kért lelke, is a férfian nyíltan
érteztet melis becsü is a hara társaságában
hűséggel ragaszkodó keblében, melyet az is
minnég viharos élet dicso' juralmául aján,
dekorra meg.

Aton időben öökös fegyverraj harsogott
harcosok a magyarságban, is Hunyady a bel
külsőborúban a hon hőzűgyével elfoglaltan,
éveken is csak néhány hónapot élhetett egyiken
neje hű perelmének. Kilagyi Eiseli előtt
a magányossággal járó lemondás, a reme,
gész, mely férfienek harca is ármány hőrszín,
fűlyben fűgy isleiers keblében honos lett,
is a fájdalom, melyet férje balsorsának csa,
paráiban ostromot, nem annyira a dióség
fénye, mely férje homlokát is is sugar,
vott, min inkább egy mondhatlan idev is,
selem sette felid nyugalommal elviselhesé,
vé, az edes anyai kereset. —

Hes fiában virult az anyának cön,
des öröme, aróknak jövőjében özpontossal min,
den

"É így sebekkel rakva! fölön hegyed mi történi
a' budai sáborban?"

"Aprótyom!" válaszolt Raskaj homorúan, "van
idő, sőt és borzaspis, midőn a' foudor garság
a' legerősebb flúfiakat jelteli ki áldozatául,
midőn a' csarnok-hatalom szabad polgárol' feje
fölött villogszja a' bosszú' pallasát, s mi,
dön a' harca' hű fiaival vérs hővesel, mely
ből az elipon szabadság újra felvirul,
~~idő~~ Idő idő neherült a' magyar harafiat
fölé; de hála az igrak még néhányan pa-
badok vagyunk," - sere' horka' a' fájdalom és
bapszú' elfojtott hangján. - "Mihály és Sándor,
kő' urakkal ohajszait fölfele."

"Holnapra várom ölelőre a' vidékről"
Raskaj' arca e' szóra elcsúszott. Eiseber
sagjait jégborzalom fúrtta át, midőn a' gőzű
sejtelmes arczában olvasni akart, s lelkére
önkénytelenül egy kínos előérzet súlya neheredett.
Tudta ő' minis sors ármány' s erőszakkal a' Ellé-
járás Kuryady' eleire, s mennyire magához
ragadta a' hatalmas halála után V. S. Sándor'
árvában. Ő' most - gondolta magában - az
erős arczának gyenge fiaim akaráit kizökkeni
sichos bosszújok' veresomjait; - s ha sán
a' hivatal megőrzésük, s ő' megőrzésük
pens beöltöztet - s gondolasol, melyet lelke
ben minis hab hab után pillanatok alatt raj-
lottak

lottak föl, a' vérs fagyallatát meg ereiben.

"Raskaj" szó a' nő' emelt hangon,
"hegyed' arca! egy szíri titok s én ábbol esak bor,
kaszor gyantakazol, - Oplapa el hegyed az
anyai szíri' remegését, szőlön nyitlan s kasa,
szóttan, mine a' Kuryady' legmeghittebb ba,
sárgától vártatom."

Raskaj' selinzesen neher lelke kárdis
sütkökött, s felelete a' szíri-vevő Káualhozás
egy pillanata volt.

"Szőlön hegyed! az igrak! mi történi
fiaimmal az udvarban?"

"Időgy nyugodt aprótyom, s vigaszt,
lódjál a' fájdalom' melter órájában, melyet
rád a' végres' süjtő kere mess. - Mi megör,
sine sem köny, sem erőharalom többé megválok,
sani nem képes, s mi történi fog, ara névre bír,
sunk az ég fölöttünk öltödő hatalmában, mely az
igaz ügyet örökre veszni nem engedi; - a' Kuryady'
név s vele együtt a' hon' csillaga vére s honatya
híngy."

"Fiam! fiam!" riadt az anya a' fájdalom' kiro-
zó hangján, minis többé arczok, his rettegneket
az árulót, s neher kelt áldozatúln esni az anyai
erőnyét. - De nem, - nem lehet; hisz van fölöttünk
isten igaz és mindenható. Ő' élnek! Nemde?
Ő' élnek! mondjon hegyed csak egy szíri! hogy
élnek!"

"M' egyik, his az udvarba csali a'
Para

„sitár-dalkálki, fölemelkedett az ifjú sírdeiről, és pa-
va, melyben árcsallansága mellett iszen 'háza' szörvé,
nyelve hívashozott, föl harsogott a veséket hívály
szíke sötétbe. Elsárgasodott a gaz cimborák, de meg-
volt hevedre a bűn és be kellett fejezni, bár az
és föld viadt volna föl ellenük. Jozomján hang-
zott palosája, erélyéről Jara és az urak parán,
csa és elvezett a bűncelen ifjú penn-György-ke,
sén, mine fejedelmek házaárult."

"Gyermekem honáruzó!" nevezte Erőseben elfojt,
sőt székesséval, s sáncsorgva omlett kéndine
a fészéles elött, onelly alatt egy alacsony afz,
salka fekere bársom sámsolgyal s a földtse dísz,
hő penn hönnyvel áhissara burszison álls. S leker
s' őz coddálnunk, ha kínai hűst s földön schol
csal ispen penn igeinek s kellemében reménye
erős s vigasztalás.

Praslag: nima csöndben milyen megharag
 áll a 'm' fölé, s midőn az égbe kerekedik,
 fel imára látta emelni vesztetű hekeir, csöndesen
 sávoszt a keremből, minek hi az egyhár penz
 magányos megháborúni fel.

„Isten"! sebezse Erőiben sephers" ajakkal,
 „hi meghallgasod a benned bíró Rebel' lohápar,
 hi gyöngye imádodas a kind' sengeride. cütyed",
 mi nem engeded, hi a fiv' legsirlos ~~sz~~ nedőin
 visogátos, erős, vidő is bosszúló iscen, hallod
 meghínai hörött az az anyai fiv' burgo imájár.
 Dr?

to
Harry

Marjaid erööbek, minus e' föld' minden fejedelmeinek nu,
 lö' hasalma, oh vidd karjaidal ~~.....~~ 'd
 egyetlen gyermekem' éleséi. 'Igazságod a' dől napnál
 fényesebb, hoovaid süjszöbb az orkán villámainál,
 oh vond kiéd elött retteneö' pánadvára a' király,
 hi megmere söni fene nenedre fogadott esküje,
 hinek fejere árcsulan gyermekem ~~.....~~ vére lopart
~~.....~~ kiál. Flakgod meg iszen künai kört az a
 süsi fiv' burgó imájás."

Fölzárkott a' fohász, s' Erőben könnyekből
 kebelkel emelkedett föl. Arxán a' his' mennyei nyu,
 galma ünnepek, lelkeink ereje minszag varázs ihle,
 csörsz nyja jüteset, s' a' gyöngy nő magavessz
 bíralommal iszenben रहित a' csörsz jöve elbe.

II.

vidékes. Az új fehéres szarmyával ölelte ~~Kilijánin~~ a Fennnyári
~~felhő~~, a csillagok halvány sugárai vé,
 és felhőből homályában hunyorol el, ösies és
 néma ~~vala~~ minden, minse a' halál. Csak Kilijánin ma,
 gas ablakaiból mekített alá, föndekett gyöngy fény.
 onnellon homályánál az éj már társas világa erőlenül, ha

[illegible]

Aranya

ármay, és a falakon sörös pajzsok, sárga és jék, ne,
hisz bürogiányok és románokos véresek a legkülön,
felebb csoportosorásban függöttek, melyeknél
gyászából egy egy bíbor hüvelyű szabja smaragd-
hímett máskorattal, itt ott egy aranyzott és ismét me,
sér sáccokkal, vagy ingó fészak-forgóval csilló,
gott elő. — Hűvözött hófokai löfégyverek és hófehér
nyelű sörölből, görbe lamagga acélból. és könnyű te,
bogyó kőjálból válogatás irással öpreaktívára e,
melléket Hunyadi diadalainak emlék-ország,
négy főglerén Ámuris és Mahomed' hátrában
nyers kőszőlőivel, és sejtében hófokúak és kőszőlő
pajzsok a hármak bíbor és kőszőlő falyam crime,
nével. —

É' sós fegyveres, lélekemelő magánya,
 ban álli néma és egyedül kinyúló fűzőgyő,
 szelő örvége. Búsan de lángolóan, mint "halál",
 ló' hon' nemzője, sehíntett ő végig a fegyvereken,
 és heble, mintha megdöcögött volna a fényesgyő,
 szelűk' dicőösége kinyúló emlékein, erősebb
 dobogott, i' méré'szebben fejezte a' sós' rivata,
 sának ellenébe. - Nem a' győnge nő volt ő sós,
 bí, kinek a' terméskor, balsorsa' csapásai közt
 nemző' heble mellé' csak könyes és sohajz adott.
 Komolának fonságeiben imádmód kellett a' lel,
 keo' honleány, hi' kellemével pabadság me-
 nész lángjai élezi konfigáinak rebeleiben;
 és kémeinek könyben megőre tűzéiben, i' már,
 vány arzának pilán' konásáiban, bámulva

kivételhez az anyának illekezőségében vette,
 nemes bátorcágán, s mindens, a' legvégsőre megni
 kére sett-erején. Míg a' mindennapi élet az a,
 anyai fájdalom, ily súly alatt megörve roha,
 clott volna öpze, Kéllágyi Erőben, lelkének
 soppant erején, mely minz láng a' rohanó fél,
 ben, ily növekedett a' vész viharjában, ön ma,
 gán föltámadkedett. — Kár pínű erősen vés,
 zett a' mellyen üsött el, a' sörénél' emlékeztet
 a' fájdalom' hívó viharának csillapulása után
 le alakra s le birta pillanatokra kiindeni. De a'
 mávodik perében már lelkében a' sörénenből
 sörén képe merül föl, mellyre kínos érzelmek,
 minz villám' fénye az éjféli sárga, borzajóvi,
 lágya vesettek. Edda Mária a' borsón' lán,
 csain, s feje fölött képrele a' palloz, s mi-
 gy alatt mintegy villámgyorlat
 pecsételhetett sette idegei. s lelke, melly,
 ben minden más epme kihalt, óriási hatalommal
 ragadta meg a' gondolat, fegyverrel s szabádmáni meg
 gyermekis s harajai. — It' borsón' villámán volt ő
 földidérendő a' csarnok feje fölébe gyermeke' ha,
 lálaén, elkarárván, magát, földimelni a' pabán
 ság-haror vészaplajai, mellyen reményének usol,
 s' sugára lengett, s éles halálra vészi gyermeke'
 életét. —

Most a' tiri coõnden halle lõpetel hängrot,
sak, az ajõs mjõle, v. Kõlõgji Mikhalj' apõdja az
õs

„Ös Andrásfi nemzetiség ifjú sarja Jure legett be,
Magas Karóni természetével, erőteljes szeszalkassal,
val a' had győztes bajnokainak discine válka,
sőt, bár győztesig is pép arxán fiasallora
egy pillanatra kivámerozott. —

„Kölöttél mindnyájokkal i' képen van,
nak-e? — kérdé élénken Eszében a' belépő.”

„Igen apródom! — őt érte a' Kungadé né,
vén élnek és halnak, i' parancsodas szájuk
hallani.” —

„Vérsd öks horkán, itt e' keremben alant
velök költani.”

„Az apród mens, i' nem sokára E' felfűtő
sereiben jelen meg. Hareban forgatott bajnok,
köt valak azok, arxékon a' hideg elfűtő,
retenshellen nyugalma, a' vépben edzett lelke
büpkesége ült, pemeiben a' harok' rikorja
szunyogadott.”

„Egyesül üdvöz sötét vicérek.” Köls
ünneplés hangon Eszében. „Tízes az együtt
nyers győzelme' dícsősége, az együtt szenvedett
balperemes győze az emlékezet' pens lán,
cáival kapcsol a' Kungadé nőket, i' alsala
horkán és a' harákor. Kájaisok erején,
lelkület' bátoroságán a' harok' türe fenyő,
sen próbála meg, i' én bízalommal se,
tíneset várok, mins rikorl méltán várom,
hogy a' harának i' a' Kungadé harknak jó i' bal
sorban hívei maradok.”

Valami

„Valami lelkesragadó volt e' győztesen ej,
sőt erős sparabban, mi harisai a' felfűtő nem
serepkelté. E' egyhangulag ringott a' komoly válság.
„Mind halálig!” —

„Ei a' neher pályán discine vívások a'
kon' szabadságán. I' mig soraisok a' diadal,
mali hőse verette, mig a' lelkesen erőfeszít
sarcotta a' kon' hormányán, szabodon állott az,
is győzelmi viljain nemes veréből borosyán
növelé hű fíjai homlokára.” — „Nemde — folya,
si rövid pünner után, Regyesek Balapka i'
Csáké! vívások Pens Jurenél i' a' Vastapunál?”

„Ama fehér a' szalot, válsapok Balapka
büpke öntetett, a' diadal emléke munnak,
„Héres Bég' sátoraiol én ragadtam le.” —

„I' én, mins ill. éves ifjú adtam a' Vasta
punál első próbámat, i' azóta csapatomat
a' kon' minden harokában becsülettel vezet,
sem”, sötét emek.

„Ös Vast! Várnánál verett.” —

„Vt, — a' gyám, i' Rigómlőn E' pályán
ezett el mellőlem; magam érhettem meg
közölök, hogy a' magyar név' győze veivel lón
lemonna.” —

„I' se ifjú e' sebet ^{nem} Kungadé női hó har,
rában kapad-e?”

„Igen apródom, jelek hírvél a' fiasal
Pekry Gábor, tinek homlokán egy 'hopsánpör'
sadas hasított kereszül, mosolygó arxán
első

bol, mely háznak is házául fölött puozsiva xüg,
 horraol emelem a' fájdalom. rohogásai. Vólnék felfü
 a' prabadós villámkó fegyveres emelnem rákötés!
 Tűben birkasné, kiker folyamodkasz nék bal,
 csóában a' kék Kunyady' pütyö, minn a' nemkeske,
 mellyer az elvüljedés: vésszei hűtő Kunyadynak bel,
 ké is kaja menett meg. — A' végén jászka esz,
 dásan borakró; egy is elött a' haldorló hon kiálta
 segélyre Kunyady, most iragya könyvere esdi
 lipka a' külcsön egyetlen gyermeké élénél is
 thalalának ügyében. — I' melly ides békem hon,
 liam' jellemében, melly meggyugrásó hínem is,
 xer' fens igazságában, hogy a' nemkes nem fog
 láttárlamill elfordulni a' Kunyadyhá' ügyétől. —
 I' háznak esz a' kék. rajkacok áll, rajkacok
 áll a' hűz ides anyának a' honnak esz is. minn
 egyet vagy két a' fenslemben, mellyel annak kékbeli
 csüggösök, egyet a' fájdalomban, mellyel annak
 balsorás pivelésök, legyereb egygyé abaraz,
 ban is kékben is, viragok egy kékvet is kékkel,
 is az elvölse prabadós fel fog viragani. Férme,
 vére könyvükre felfü. kékintésök a' háza
 vörkönyei.

I' pravadra, minn viharóla senger, ha hül,
 támaira az esz pütyö tangy fuvalma leng, elvölse,
 süle az ingerültség, melly a' sanáiscsereben már
 má prabadós ides elö. Tűsszén minn a' senger
 ger tűma tűbe fogra fel a' nyugodt kebel, is kék,
 tán sugárkotta vipsza a' könyben seregő fens a'
 honcserelem' lélkesítő lángjár, is minden pütyö köb
 réjvétel dobogott a' rönagy iránt, mellyel a' Kunyady

Kunyady

nyadyhá' sorsa olly elvülhaszlan kegyetlenségben áll.
 „Barátot, sokonok vagyunk a' serebben minn,
 nyáján, pütyö engesztölöz az esz Báthori, is minn egy
 házául hű gyermeke serevénél annak örömben is
 fájdalomában. Egy érzésünk a' promóri serebentel fö,
 lött, egy vülvöl, prabadós emelnem a' pütyö házául,
 de az úsal, mellyen elvülhaszlan, olgázók, is az esz,
 hűvöl megvölse prasadban nem prabad. iragya esz nem
 lenniük. A' fegyver a' pütyös kékcsereb pütyöbent
 gyorsan dönn vagy emel, — de kékcserebent a'
 had' kékcserebent fordulás, is nem kék feledniük
 hogy a' fegyvernek lészadás' kékcserebent is éle van.”
 „Báthori, pütyö elvölse a' serebent Eszében, ha
 könyörgésök házául iránt a' kékcserebent pütyö meg,
 nyerkésnek, ha könyvükkel gyermekek' élés
 megvölse prasadban, kék vésem lészadás fö, is pütyö
 prabadna meg, leborúlnék az önként, kékcserebent
 elö. De kék az adott kékcserebent pütyö pütyö
 hang, kék a' nagy Eszében, kék eszében pütyö,
 is mer jászka az uszókodó, ott a' nemkes kék,
 kékcserebent pütyö lészadás is kékcserebent pütyö
 pütyö öröke. — Emelnem meg a' kékcserebent napra
 pütyö. midőn a' kékcserebent az olgázó kékcserebent kék
 a' pütyö kékcserebent kék eszében pütyö kékcserebent
 nasos, serevénél fogadva esz isen pütyö e,
 lött? Félre meg minn, is a' serebent pütyö
 vülvöl is ~~kékcserebent~~ vülvöl. — Báthori
 kékcserebent kékcserebent az ácserebent kékcserebent
 vülvöl, segélyes kékcserebent kékcserebent az elvölse
 hon

illik, s a gyávák fegyvereivel slott veszekteni fognak.
 - Elvéreznek a' nemzes' egyes fiai, hies kiben
 sphiöröskül válsak beláthaslan oxibainak liri,
 seleben, - elvéreik salán mindeh' gyermekek is,
 de verök' cséppisiböl milliók' szabad-sága vólul föl.
 Sínjaik fölött lelkesülve fog keres a' kón' minden
 hű gyermeke hívni az' ügyes' mellyen is álloza,
 sül esenek. És a' nemzes' diadalának ünnepe,
 bár az anyának kebleire övök gyápf borul is, a'
 hontány arzáu nem fograk láni rönyséi.

De nincs más minden veszte férfiak!
 Keblemben egy sár jövönök boldogossá nemine
 el, el bizalmas iszerben, s lelkem megédződött
 a' kemvére' nehez örám. És én egy gyöngy nő a'
 kermiszes' kens szavának ihlésére érke
 keblemben örök föllejű a' férfias diadoss' co,
 leheis' serise. An lápsásk meg férfiak! min
 mer egy kónas perlelemmel ölelő hontány a' nem
 kesés, mis nem réteg az el'ráns anya egyeslen
 gyermekeire, mellyen hívül e' földön veszekeni
 valójá nincs."

De usóbbi kavakos Eszékes a' matyák,
 saladag' elragadó hevével ejette hi, aróán búp,
 ke önéres, kemeiben a' fölemelkedett lélek dli,
 csöcsé szüggésköt. Tehinseivel villámként fúcsa
 as a' férfiak i' orais, azal gyorsan kára lóla' ma,
 gas áblak párnysis, kebléből egy kőfahér kendő
 vona elő, insen láspott azal; májst jót, de pa,
 va inseslenül vészett el a' szibongó rajban,
 melly az udvarról a' serembet fólhasott. Pilla,
 nas mulva iles tárogasó viadása sephesett föl a'

mogorra

mogorra falak lövött s usóbb rohanó lovagok' dobogó,
 va hangzott a' lebocsátott híd' ivén kesekésül.

A' férfiak, hie mindaz magoknak meg nem
 fejrhetik, önkénytelenül kelsék föl szikáiból, s rohan,
 sak az erélyre, melly a' lens elerülő völgyre nyílt.
 A' mellyen kigördök' uson az előhajnal' kúrúléseben
 iles kremmel egy fegyverzett lovag csoport lehetett
 rivenni, melly fölött vopans káskálók' párnysis up,
 sak a' peler' hullámain. A' jövő perében minden
 ródspályot borított, az egész egy sláms' álomképhez
 vól hasonló.

"Mit bámulok férfiak! lejött Eszékes a' pa,
 bokim néma csoport kőrebe. Nem üdvözlés a'
 koráns, melly az ileső nap' kelés kideri? Így hie e'
 perében a' 4 folyam' hma fölött is a' szabad-ság' haj,
 nalu! Nerd, nerd bátyam! amott a' remény' villágás!
 folyasó megragadva baljával Szilágyi Mihály a'
 kemvére' kben coak nem magánlivált nő, mig jobb
 jával merőn kelsé mutatott."

"Légy nyugodt hígom egészen, jóls csöndesen
 a' férfiak, hie nál bennem, s moos hagy minden rán,
 s hievel kőreotta meg a' nő forró kesis."

"Hi sette sra? rúgott a' serembet egy erős hang,
 s hievel nevében? kideri Báron Tamás a' körel álló
 s kesvő Szilágyi akkva fordúlva."

"En Szilágyi Eszékes az előre szabad,
 ság' nevében - válszok a' lelkes hölgy Komoly fön,
 s iggel. Mig egy sokas mondó pillanatos vesre
 kesvére, a' kánánsereimből kávorott. -

"Barátim! jóvala moos föl az időb Szil,
 lágyi, hi az egész jelenet alatt komor ilmesülésigben
 állt, - úgy sehinshezűd e' nő, min a' kemvére'
 kón"

hony

hon' ügyének ismétől kildatt védaugyalás, hi meg,
jelen köztünk, hogy megmússa az isar, mellyen a
nehéz, de díszö csej felé cönnint kell. Ravais min,
ha lelkeemből elvaga volna hi, i kipek barátságok
rokon leteleikben is nyhánsa kábákak. Merőken
rette meg i a' lélekben exeknit erősebb hűgy, a' le,
pese, melly a' jefiakhos illő pályasra előcsinál meg,
nyissotta. I en jefiak. hi in ör mine szegvőrs jün,
ally hon' jereken, mine a' melly igaz kü fia va,
gyak karamnak, innepékesen fogadom előcsinál, hogy
a' kisúvott károls, melly a' Kungaly-hát i a' köze,
iggy' és dekében labog, uróvó cögy véremig vedni
meg nem jünöl. Eshüsköm az igye! - i a' köben
magasan villogott kereben a' széles arak, - e jegy,
ver nem fog addig hűvűben megnyitotni, mig
a' nemkes' elipos jogaisi igaz és jünge elgy,
sietel nem vivand hi, mig elv és verrokonatras
i köztöl a' hon' legnagyobb kövűnek gyermeke,
hiben egy csebb jövűnek reménye nyígyozik, szabadon
nem lassandjuk soraink közt. Ha barátsaim, ha a'
karamnak éles halátra hírei vagyzol, esküdjé,
ked utánam! "

„Esküjünk“ — „ingottál usána iszka a
seremfalai.“ „Elen Kulágyi“ — „iadz a Thörslette“,
sedés, i a' harkod hűvel, cibböl lölvisszasat.

A' harsaban edkett hős örm. irakkel vár,
sa meg sorban hivemek fele' nyugrott ismos jobba,
is.

is. "Össém! jóval szélesebb hangom az
őfő Bárony, - én a' haddos nem bírom, fogad
jó hírváramon kivesszem. Iszen adjon fejezvéred
nek oly fényes diadala, mint a' mithy igaz az.

294

ing, melby's are smeled."

Szilágyi Mihály örökönyös szemmel vártott néhány szót a lelke és írgéet, és azután híveivel fordult: „Parasim! gyors és egyesült erő csak az, mi számunkra a sikeres biztosíték, és a jövőnk az, mi számunkra a jövőnk minden perczé, mely az életünk nap előtti még egy nap. Akkor, a haroz' mezején salátó, xunk. Tessen velesed!”

A gyűlés honos-úrnakul jelölték, de a fenn-
gező schineseből, melly a vizsétel arckaj ule, hi le,
haszt olvaoni a katarozator. —

Egyedül maradt a 'vexér' mely gondba me-
rűken. Egyszerre az ajtó nyílt és Erzsébet sárga
felé kaptat. Szemében a 'hála-törömben' olvadó
sárga gyöngye rehesett. Szava alkalmat az értelem
szenesében, mind az mis rehesett, egy fons néma
ölelés volt. —

V.

A huzánl's' hosszakának folyamára mi,
lyebb vaxgálódó pillanatra vetett, s olvasra a'
sorsines' lapjain, minek hely föl, minek rivott és
győzött a' nemzes szabadságának fene ügyében
~~vaxgálódó pillanatra~~ ~~huzánl's'~~ ~~hosszakának~~ ~~folyamára~~
látunk. Míg ~~során~~ s' vírszagondol a' mulsra, mely,
nek méheben a' jövő fogamzik, az események
legpermeiészesebb láncolatias felfogja sa,
látni. Míg a' férfim ál, hi a' kút i' belviszályol'
szabadatlan során, melyekben s' kara Edigmond
óra pervedett, gyakran félreismerve a' kara,
lohasol, elhagyva álbárásiót, üldözése

Cheney

ellenesét rendületlen hitassával hirdött a' haza-
jólétére, hi mine a' szövényes királyi haszon-
legerőb oplopa, az az fensőségben lezékelt bíró,
lőh' feltelone, az annyis fennvedett néj' haszatmas
vége, a' romlással fenyegetett kornak egyedüli meg-
mentője volt - míg Hunyady öfános élt, a' nevet
az karkasra kússe ott reg' vérső sebeinek egy-
gő fájdalomát, is az a' nyers diadalmas má,
mórában piltanasonként is is a' suda leledni. -
De midőn a' fősőh' kimutával, mind inkább
kissine a' Cillej-párisi urak sishole airmánya,
hogy kissa a' szabadágira lelkesült Hunyady-
páris, mellynek fájna ereje az sluyomással
együtt nős is Kildárdul, megdönve a' má ott
mellye sülyesített királyi haszatmas, az urakho,
láss, mellyes a' gyermek t. d'álató csak névvel
viele, a' keddabolando hon föltött magok
kört öpke meg - midőn ez irány Hunyady lak-
ló, vörizelésben, is a' börsön láncraiban
ott világosan is fennye nyilakozott, megijűlt
a' nemzes hebeleben eddigi kússinak keverő
santéke, folgerjeds a' méltaslanvágra, melly
a' dicso Hunyady gyermekei ekövessezt, a' Cilej-
leyes i' Jarat irani elöjzött gyűlölete is az ön,
fensassávi öpke, melly a' sülyesítő jelen álló,
nak ereje megazéltatva, sikkosan ingra tel,
kenel az imals, hogy itt az idő, midőn engedni
vagy veszni egy. - Egy fős' kellett csak, hogy a'
fájdalom is bopkú, sluyomott sohaja mine

vihar
@

+borzasztó

mine vihar sörjön hi a' nemzes' millióinak ajkain,
melly elő a' fősőh' álmodva dhalaványodék, is a'
x'varnok ingadozó sörjén sephere fel. - Csak a'
x'floké vássa a' néj' dicőse, melly alatt x'arozó,
lós a' Hunyadyháznak vérével vörhassa le. -

E' fős' Kildágyi Eszékcs Simonida is a' hon'
haszatbörzei vixhangozás. Is a' szabadág' x'floké,
jós Erdélyben is a' Kildágyiságon Kemény és Pékó,
a' felföldön Csaly, a' végvárat videsen Batapán,
is a' Duna' menten vas' x'arokól idvözölve Chor,
dossa meg. -

Egy sengeri keperett a' földelt csapart magas
lobogóival az alföldi sík, mellyel hullamai a'
Karpát völgyibe földvapródok. - Az apróbb csó,
sábban, mellyel a' sikkosmincegy fúrolagvo,
mulsak is, Kildágyi fegyveres győzelem után
győzelem követte is nehány hét alatt a' Török sikkó,
deke is a' bírozódott Erdély is Déva, Jorgény is
Kövár bevétele után egészen a' Kildágyiak
párisán álló. -

A' kúnygelmi király, hi csak most kezdte
meggondolni, melly veszesorke lállega vonsak
feje fölébe udvarnokai, kik a' fűjedelmi név
palásja alatt bírozosan ekövet mefőszaváger,
vehes, salán félbírodalmas adsa volna oda,
csak a' sörzénke meg nem sörzénkekké nem
varázvolthassa, is a' kúnygelmi Kildágyiak,
nak béke-jobbos nyujthassa. De nem így hasa,
salán befolyása sánassal. Jára a' fűjed,

lem
@

len és hon' nyugalmára hajlandónak mutatkozott
ugyan a' hibélkülsre; azonban semirőleg jóla' a' doly'
fő lázadó' fenyegéseireinek helyeslése, ha őt
foghat venni, hogy a' király, kinek fölöttől állva
uralkodni kellene, sörénytelen hívesléseire meg
hajolva engedelmessédni kére. A' multra néve a'
király, háborgó lelkiismeretére, azon lép' fejű fő
gással körüldött slakseni, hogy mind az ma sör'
seis a' haza' nyugalmára, a' trón' sörénylensége
parancsolólag hívansa. — "Meg kell sörénylenni a'
fővelensége sörénylő kuszad-páros, jóla' fejű
lett lelkesüléssel, bár milde kénytelen is, ha a' haza
örökös bujdosására a' trón' örökös megjárta,
dönna' kisenem nem alarjék. Egyesek beprenek
a' kőre. A' királynak, végre a' zavar, az egész
se kell sekinem." —

Milati, ki Hunyadyknak hajdan vezérére
a' baráta, később magán' érdemeiért gyermekének
a' Kéilágyi-párenak halálos ellensége lett, qu'
nyolva említette a' király előtt a' gyűlöletét porhadat,
mellynek vállán a' magyar sörénylő Kéilágyi már
alán a' trón' bíróra hűtő ábrándokra magár. —
Remélt az egész uram! — jóla' bűpke elbizottság'
gal, — mely meg most árnyékára sörénylő el a'
királyi fejű, fine elvő, de ha az idő seisen el
aluprakú őriási poborá alarutkar, mellyen a' bi'
rályi hatalom' beje megörök. Csak egy pár eset
mji fegyverben gyakordott had állm parancsom a'
lett királyi' a' en, ki Amurás kőreze nagyobb
hadat őprezősem pőrezőm a' cseprek népreme
ge, kimen hirtány pora a' zavar, a' nyaras

Lázadó

Lázadó' lábaid elvő a' porba alákom." —

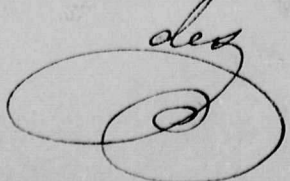
Ezer gondolva meg Kéilágyi Páty Pál' ingallata,
is, mellyelben a' király a' Hunyadyknak, min' trónja'
seve sörénylő ellensége kőreára őprező a' Buz,
Lágnak újabb meg újabb áthúris a' Kéilágyi' sör'
beinselen kőreapongá' söröl, a' kőrengyem megfoghas,
hogy a' kőrengyem is nem önálló gondolkodás a' király,
ki mindent sör' kőrengyem lázott, min' a' kőrengyem
az udvarnokai ráköték, most halgassa, majd
kőreapongás a' kőrengyem híre is mindent,
mi kőrengyem a' kőrengyem lázot, főkőreapongás.
Meg is ragadták a' az alkalmat a' kőreapongás
kőreapongás, a' meg fejű Kéilágyi, Kéilágyi, vi'
söréado, Kőreapongás vedelmi kőreapongás, az a'
Latt Para fejű vára is fegyveres nippel sör'
meg, a' Milati főkőreapongás gyűlölet sör'
aló, a' mindéggyök a' jőrengyem csak őrengyem sör'
kedett kőreapongás." —

Volt azonban a' hazában egy fejű, a'
fejűedem' ügyének, mellyet annak csevevő' hora
oia eke vesekély hűtő vedmi sör' nem laukadott,
fejűedem' kőreapongás kőreapongás igoz híre, min' engéje
kőreapongás kőreapongás ellene a' magyar kőreapongás,
főleg a' Hunyadyknak; egy fejű, kinek a'
vise eleme, a' a' kőreapongás kőreapongás vála, ki nem
üres kőreapongás, hanem sör' kőreapongás a' trón'
alóalán az a' kőreapongás megmenem. E' fejű
a' kőreapongás edgett Csech kőreapongás Gőreapongás. A'
bőpre, kőreapongás kőreapongás a' a' kőreapongás alá,
min'

min'

min az pikla-fészekből, felső Magyarország,
 a váraiból Szilágyi Mihály diadalmas hívei,
 se, a valmerő harcosaikban és a gasar emle
 a' ~~föllelés~~ mindens elboriemi sörchvő ököne,
 nek. — Szilágyi Mihály jól ismeri és a' harcos
 emberis, hi magával Hunyadyfánossal daczol
 men és a' csatákban, melyeket vele vívott, nem
 győzött bár, de meg sem győzött, — és minden
~~adhat~~ győzelmeinek végeris ez egyetlen ember,
 va a' harcosai által mindegyre vesztelésekre
 látta, eldönst csatára hasárolta magát, és
 ellene minsegy 10,000nyi néppel táborba állt. —

É' tábor a' 'chakra' mellébe egy szűk
 völgyben került el, keletre mosolygó 'halmok'
 övedték az, melyek észak felől 'xordon pikla',
 csúcsokká 'sornyosultak, míg dél és nyugatra
 a' 'fenn a' 'völ' hasárolan látközi védekezve
 fátadt el. — A' nap egyike volt a' legfor,
 sabb júliusi napoknak, melyek 'viharos'
 sjeke oly gyakran hőveseként; lankadva
 hajolt a' parci virág a' 'csörgeseg' szűkre jő,
 lebe, mintha egész 'fomja' enyhien ő,
 hajna, elnémultak a' 'tigris' dalos; hus árnyba vő,
 muktak a' 'rengeseg' vadjai, csak itt ott fátadt a' 'sa',
 vol merőben néhány földművelő, arva 'venyigével' ké,
 seve kengere. Az örök pihadra néhányukból kopán
 nyeli 'kopjaira, míg sárcsák a' 'pasat' kopozant elerő,
 lő 'sárcsák' árnyában, a' 'letti' nyugalmat, melyben ve,
 sárcsák csak lehezőigere sem gondolának, a' 'seze' ő,

des

des nyugalmával hozzá a' lánkhim őfhangraaba, és
 kopán fátadták után az 'elveres' néma kéjével ké,
 veres a' 'páris' puka bányá a' földt, fájékes domb,
 va pársáira nyugafkva. —

Csak a' 'halom' körül mellyen a' 'veres' díszes sátra
~~szilágyi~~ emelkedett, és mellynek aljában cifra csaták,
 sok vesztettek néhány 'sajnában' földt pársát, sün
 jót a' 'hadi' és ibe morgalma. Mindenfélől gyula ide
 lánkhim a' 'fegyveres' nép, és 'fegyver' sudni vágyal vála,
 va jót egyenés hirt a' 'vársalant' sendesen hiveső
 bámulással sekinett a' 'sárcsák' felé, hova egymás a',
 sán a' 'had' több nagyjai láttá egybegyűlést. —
 Bent a' 'dúsan' pöröggett seremben a' 'gazdag' öltözet
 és fegyverben csillogó bajszok hirt 4. pörög sün
 jót különösen. Egyenés fehére kőműves földet ké,
 merőket, arvaikon a' 'szemvétel' emleke morogva
 sörben ült, de feneitben a' 'nemes' lelet 'magos',
 heken sűre villogos. Ki s' 'felfutak' így bu' a' 'al',
 maslanság miatt halványan, a' 'fátadt' miatt
 lankadva, seviről sárga porral borított öltözetben,
 és így, jót fegyveresek nélkül láttá, bennök
 a' 'rettenetes' Rozgonyi, a' 'bűvös' Hanissay,
 a' 'leket' Bodó és a' 'dacos' Horváthok egy sekinet,
 se alig ismerhette volna meg.

É' 'felfutak' az öm 'felfutás'ával 'fátadt',
 sal 'rekes' a' 'belepötlés', min 'régi' öltözetből,
 hirt vársalant salálkornak. Végre azon 'fátadt'
 'fátadt' után, melly a' 'barát' a' 'fátadt' öltözet,
 sán hirt 'Rozgonyi' 'fátadt' emleke. 'Ká',
 bádok vagyunk ismerő barátim, fátadt 'néke',

szilágyi

sínt isen' pens egie, szabadon himond hazuk gondos,
 lasinhat is örökmindes, is az erővel mellyen isen rajja,
 inba is lelkiembe adott, szabadon kúndhesünk meg a' for'
 viharjával, is az ármány' eselförvénnyel, is ha le kell
 is szökladnünk, legalább minis szabadon halhasunk
 meg. Mihi boldogság a' szabad halál egy ráb' iléshez
 lépés! "!!" — Itt néhány pillanatra elhatároztam, minis
 ha az egyetlen s'fene karszotta volna lelki' elfog,
 talva.

"Hagyjuk a' múlt' keverveit öcsém! ragadjuk
 meg örömmel a' jelen' jobb óráját is kapnánkunk mun'
 thalmi a' megp'ze' örömeit kúndhesünk; penne' d'csinál,
 se legyen ligaféltas is his, hogy az ügynel, mellyen
 maradjai voltak, győzni kell. Egygyel több ottom
 van az himni, midőn szabadon láthat isekes. De
 mond bajnok mi hokott benneseles közénk erőpár,
 vagy eset, mere az udvar' kegyelmire gondolkunk
 sem lehet. Es hol maradt közöleset Mátyás is
 Vitéz? jöjjön." —

"Szabadulásunk' pillanata, ~~felelt~~ Rongyos
 kálágy' p'varára, csak a' kedveső vitézen mutatna
 meg. Am haljaisok röviden a' szörmes. Tagnap a'
 kömlővadás néhány poroszlovával lépett börtö,
 nömbe is insett kövesen ör. A' op'ra' föld alatt is,
 lyosin veresett végig egy erős szűgy ajtóhoz, melly
 kordas csiga kageszóra nyitja is itt szűgyos láb,
 csaimas levezet. ~~Whaggyos~~ — kecskült k'ek a'
 lipcsőh, is egy pár ölműi keskeny falgosó isümb,
 hiserőim egy ajtóba mutatnak, belepsem, és a' bal,
 csor rám fordítva kávoztak. Nem volt idő enulva
 közölje lépések hallat, az ajtó nyitja is kánissay,
 majd

3

majd kis idő' közzel egyenlően Bodó, Modrá, is Horváth
 lépnek be. — A' néhány percz után, mialatt bajnaisaim
 arczai kiösmeskesem, az ajtó dörögve csapódott be,
 is fősz is néma is keszül köv' d'csinál, mellyen csak
 néhány gyöngy napsugár hasított is. Idővöröslük egy,
 más, de az idővöröslük közben az ácsos örömeit csak
 egy csopj, a' fájdalommal egy keskeny szűlt p'vint,
 ben. — Mit gondolhattunk egyebet, minshogy az órák
 sán együttléstünk' utolsó órái, mellyen után a' végad
 sálaps el bennünk. Nők, gyermekeink jussatnak s'p'nt,
 be, is az edes kaza' vörö' kije állt elölkünk. Elhalt
 a' p'is ajtóinkon, is rettegés is remény nélkül megke,
 kienyűlt p'vint vársuk a' jövőr. — A' kemény keltésen
 fog vint ügynükben — jöjjön fül a' halotti csöndben
 végre Bodó, — is ha elvöröslük, barátsunk meg
 fogunk boozálni — sokajtot kánissay. — A' is a'
 kónaruk' fejére kije utolsó p'var — végére Horváth
 a' bejéltük. — Egy is bennünk az álmasan
 ej. Egyfene keskeny szűgy hangzott a' kávoztól,
 kápankunk mind inkább közölje, kúv'bb is p'ván hallott
 a' szabad' zápor kúhogás, melly a' keskeny szűgyos
 kórával végül. Itt keszült minsha inguánál
 köv' d'csinál a' falak; fejünk felett a' p'álvisorla keskeny
 csikorgott. Világos lön elölkünk hogy a' keskenyben
 vágynuk, mellyen kárája öre már halott. Feltáradt
 ekkor egész belvön; minis kins a' dühöngő kesmi,
 kes, is minis a' vihar' fúv'len kávalma, csapong,
 is kúgott heblemen az indúlások p'vint ereje, is
 midőn a' szabadba kúchinsuk a' gyálok villámok p'vint,
 kis fénysinél egy egy pillanatra a' káborgó Dunán is

3

+ Mihály

szécsen. Mi lett volna egy ország' birodalma i'ju,
salamhoz, egy korona fénysé a' hisüncsere'stől
Rejese a' lánge'selmü' ifju előtt, hi még asab a' be,
csücsere'st és is hals...

VII.,

A nap' diadalmanál híre vigaszt,
salhaslan humor lett a' könyelmü' hírály, i' gondolatán
aharsalanul az elsőcsücsü' jövön' fügetnek. De udvar'
fondor emberei serveit seolga: avatörének, i' bálj'
síchnak kéjere'st és mevesi kereit kört. Jókor el'
nyomva telkiben a' nemes és nagypróchné's i' in-
geris, puha pispóvátokas i' Rej' mámorába meri,
ide a' még ére'slen ifju, hogy helyre'st i' pispó fel,
fogására ne emeltes kéjere'st, i' elfogva még Rejé,
derékben aharsán, kéjere'st és i' cölle' roppans
hivasa'su pályáján önálló felfutás valaha
föltérhetni: - pispó's aronban, mely az ifju kor,
ban a' jó iránt még sermészetét fogadom, nem
souchatták meg aharsán, hogy midőn bál' Rejé is,
i' pispó gondola a' bünre, melyes nem önkere'st
köre'st ugyan el, de nevében önkere'st és i' Rejé,
mün megengetett, egise valójában öfse ne bor,
radjon. A' gondolas, hogy a' bünre'st aharsalanul meg
lett sermuni keserü gyümöles's, i' hogy a' pispó,
dás borras'st öre'st salán igen is köre'st van,
i' pispó'st rácsa' fől slakalatt lélekösmercs's. -
Egy roppans felfutás bünre'st valah a' nére
Buda' felfutás sermei, álmaiban Hungad'st,
hi kéjere'st merül fől lette elött, - i' fura'st van
Rejé'st pispó'st felfutás pispó'st nem aharsán gyös,
selme'st. —

Tusott

2

Tusott a' sajte'st mün a' nap' fura'st ke,
vében, minsha bál'vígere'st pispó'st vala
meg hárs meget, i' vele öfűt rohan a' híre'st
Rejé'st hű ányé'st egyre növekedre az allay'
köre'st; fura'st alé'st fura'st isahon az ifju
ben, i' minden bál'vígere'st a' bál'vígere'st
minden pispó'st az árs' sug'sa hang'st fűlebe.
Má'st nap Rejé is léle'st sörö'ten kagysa el
Tusott a' fura'st hársán a' sölbe'st rohan nem
mosal'g'st hársán. Muna er'ö'st öfű'st alatt meg,
éke'st, Rejé'st fura'st fura'st rabja Hungad'st,
Rejé is, hi minse kija' rágy'st a' fura'st,
made nemkes sora' kört pispó'st a' bál'vígere'st
dolm is sevaleret.

Még a' Rejé'st bál'vígere'st fura'st vad kija'mos,
ba öfű'st fura'st lakkismercs's pispó'st bál'vígere'st
söl'vígere'st hallgatta söl'vígere'st a' vilar' sug'sa,
mely ippor bál'vígere'st fura'st fura'st fura'st
az alatt fura'st és söl'vígere'st bál'vígere'st a' hársán humor
aggodalommal fura'st söl'vígere'st meghis'st serve,
i' pispó'st hál'vígere'st. - Fura'st vala elött,
söl', hogy er'ö'st boldogulni a' nemkes' ellenében
leker'st, i' egy fura'st valah a' hársán
is Rejé'st, pispó'st a' ravas'st a' árs' fura'st
igja'st kére'st is, ha er'ö'st nem leker'st, fura'st
hál'vígere'st hi a' diadal.

Minden léle'st a' kija'mos elött is,
söl'vígere'st pispó'st, i' muna'st a' hársán kija'mos
muna'st pispó'st hál'vígere'st a' nemkes' fura'st

Fura'st

2

vanásainak hívására, s midőn mind a
mellett is a 'nép' növekedő ingerülete mind inkább
feszítette alább mészaként. Kőre és kőre
a 'feszültség' örvénye fele sodrandó a 'Nádor'
glória, minek hőbörzése fejedelem és nép között költő,
nő hibekülés és székelysére porcsolyba gyűlés
hirdetett.

Megjelenek ott a 'hasáridőre' bár a 'pán'
dél 'romlás' ágáról kisértedre is a 'nemzet' leg
bizonyosabb jelzői, a 'Kilágyas', 'Koronyas',
Kánisayak, 'Balapa', 'Beslen', 'Bodó', 'Bakólay' s
sőbb mával páros fegyveres nemesviggel együtt
megjelenek némelyesen a 'gyermek' során ott, mond
hátsón a 'gyóda' kummal csúggo' edes anya 'Kilágyi'
Eszéber is.

Míg a 'nép' talongva hullámlott 'Pásony' út
ozám a 'Nádor' gőz-paloss fele, hol 'Gara' illeszkedik,
haz üdvözlettel fogadta a 'Kilágyi' párs 'Kilágyi',
keis, Eszéber kebelében az egymás válsó részeg
és semény kúszódott, s a 'híres' bizonytalanság
baljóstani előzésekre zajongott. - Elgondolta, hogy
ha iszonyat az egyrészt földesleis népe fog
jál vesni, gyermekének menahelelőnek vesni
kell, s a 'pillanásban' dompa szibbada's fogad
al hebelés, míg más réstől lelke csok a 'gőz'
dolattól is, hogy salán kőzje 'pabadság' s
a 'nemzet' jogain gyermekét, illeszkedik megválasz
ná, undorral fordult el.

Merenyisétől a 'csinos' apród, lépéséb,
szépségétől föltűz Eindrav 'Bámfy Pál' s 'Burlay'
ápfői jelené be.

A 'nő' fővelan insett engedelmessé, s a 'belépő' ke
alig szíkhassó savaral fogadta.

"Apokrym." föltűz 'Bámfy Pál' nyila bizalmas
hangon, fogadta ez slottas meglepőleg váraslan meg,
jelenésünket, minek bizonyoságai sokon iscelmünk,
a 'Kunyady' hárs ügye ^{irama} egyfenszintű ^{szépség} a 'Rökhazi',
akik ügye is. Reménygűl s 'napon' hírszában fogant
állani slottas s a 'hárs' slott, mi, hírsz ex ügy állásunk,
nál fogva igen is főjaldalmusan ^{időseket} ^{időseket}, mennyiben
haz áncspiai nevére gyalázás 'beléget' sűrű
bizalmasanul fordultak el szőlők, s ellenünk a
páns-ingerülség főjaldalom! a 'hárs' somlászára,
a 'polgár' háború véres fáltyáján lobogzotta föl."

"Kagynak a 'megjénés' ^{időseket} ^{időseket} 'vá',
gott 'paravita' elfojtott 'Reservvel' Eszéber, s ne 'fag',
galsok föl a 'meg' alig hegedt sebeker. Nem semény
lem, s nem 'ohajtnám' hogy s 'nehány' perver elen
legkeserűbbje 'köré' tellene pámiszonom."

"Sőt épen s 'nap' edesin meg, válapols
hevível 'Burlay', 'frenvedés' ^{időseket} ^{időseket} 'örömpoharás', s
napos, mennyiben munkájában mi is híven ofras,
xunk, 'elcsúnt' legszébb 'napjának' méltán vatt,
kagynak."

"Tehát sikenül a 'bete', nemde, győskött az
iger ügy? föltűz 'örömsöt' ^{időseket} ^{időseket} 'kagynak' a 'nő', s 'gyer',
mekem isméri 'pabád' a 'pabád' hársában?"

A '2' férfi 'nehány' pillanatra fővelan állt,
minnogy 'kínulós' fagyoskora és 'schinseis'
a 'hölgy' arczára, melyben a 'fellobbanó' öröm 'pizsa'
a'

írta megmenekülni, mialatt egy megmagyarar, haslan közsön' sugallta a megakapodni kétség, risét.

A megkeresés nő' földemelés híradat jemei, egy lilethe has' sejtinészet lóvella a' kímán kálzasi gáfiak' arxara. Hgy sejtett előtte mintha Barlay' ajkain a' hárodon' helyes m, sobja látna volna elvornulni. - E' perében Dánfy' komlókba abaralan' redőthe vo, mlt, a' jemeiből károsra egy faddó selin, sejt piffarót, mi Eszébe' mely figyelmis ri nem kerülhesi. Komoly mltóvágással emelte, lett föl a' nő' pichet, s' idig nyigalommal vesette el a' kollar, s' kóslan nyigotta a' iroka az oklevél.

"Mia gondolt a' pöznyom' pólata föl a' mely csöndben Bányi Pál, egy anya, min az, nem fogad, na' el gyermeke pátas ságar, mely a' cörvényes feje, delem' jeme nevében nyigassit? I' nem írnat ali az oklevél, melyet a' Kúnyadyhá' ilene vagy ha, lála függ, s' mellyer rokonaid a' jöve' irában ala fog, nak' iom'."

"Nem, soha! válapok penevellyel Eszébe. A' ezt' mterjiet, mellyer főtletnezen igen aró adot, mellyen az igaz ügynek iszen' a' a' ija diadala im, csabiss' parakkal magam lepedittem nem enge, dem. - Am' vianak, ha ügyöl' k' p'aságis' i'kik hegyszer, fagyveret a' fagyvet ellenében. E' mazon' k'rdem' jebb is dicsőbb, de nehezebb is, min az arány' s'hamlós' i'ján egy nő' elbukasni, egy egyezem' nő, hi' főtlet' győzni az udvar' embereink' semmi dicsőség. Vagy nemde felsőigaz lett volna,

Prakad

Prakad's idekint elő a' nemre' egyezem' fiji lórt, s' ha Kúnyady főtlet' nem leheset, legalább örveggé, nek' bukasi ünnepeim diadala.?" It a' nő' hangja mind inkább ellágyult, s' egy iges' köny' soltás jemei. "E' ha ott igen' i'ndetöben áll' hegyszernek a' b'ris egyezem' is, min nem sizenel az oklevél a' kila, gyisshat aláírasi? A' sapafralis' feigessen fogja bebizonyisani, hogy a' kila'gyis' igen is k'isak ali, i'ni a' Kúnyadyhá' s'osar eldönö' oklevél, de az oklevél a' cörvényes' nagy könyve lesz, mellynek visbesni inas' taniságul fognak szolgálni a' hon' a'ulvinal."

"Mia egyezem' k'idelet a' pöznyom' v'p'averen e' a' k'izet' hegyszer, mellyer nevében ö'k'insé jö, akasid ajantunk, s' p'erez elvornul, s' köny' is' s'okaj s'öbbe iroka nem hozhaja."

"Nem hegyszer, csak igazságos k'isem en, jogos elgészet k'iveset a' nemre, de p'araindra a' k'izet' mind addig s'ibet volt. Most a' nem v'are hegyszer' p'asza ig'eszere mi is s'ibet maza, dunt. - Vagy ott könyűnöl' k'isik hegyszer a' k'le, megvári napos felejsenünt. A' mi hegyszer' r'ap, v'is'et ügyem i'ráns illes, adra volna az ig, hogy soha ne v'ezet'ik volna a' k'izet' s' k'elyrebe, hogy nevében e' k'ellemeslen k'erepes k'eljen j'asoxanok, adra volna az ig, hogy válahány, s'ar a'asalan gyermekek' k'atata j'us s'pembe ne lenn'ek k'enyelen nevében a'okkalt emliseni."

Barlay is Bányi még k'is parakkal

reménybe

kenvedésén Szilágyi Mikály sevevén jár, csak az foghaza got, hi egy reblak birva, mellyhez ő az éles vörökönságon kívül gyermekiség ősa fejlődött jellemei rokonság, fenn lánya csaszja, remegni kinyulva volt, hogy telkenek felet, kívül minden gondolatát minden érzelmét hűn megörzö, salán övére elfogja veszeni, s a hűs gondolat mellett, során valószínű bár éles feláldozás, sával is kasalmában névált. —

Es valóban e férfiak, hűs jár a csaszja vé, fűs hűt fűben a halálát felállását reményebb volt, hűs fűlét lelkei balsorsának ezer csaszja megingasni képes nem lehetett, elvire, nyúlva állt sevevén fölött, hi magányában a kais bűs fűhűs emelve letett meg. s midőn fűs a Röngrönk egy pítanásával salát, korral, mellyben keserű is résigbeesés v, rot egymással, habozó lelkei ezer gondolat rajlatta az, mellyek hűt csak egész is meg, nyugtasó hűsaba keserű. s ha ilyenkor Es, s eber ajkain egy elfojtott sóhaj lebbers el, s egy sóbbor ifjúsága hűs is inkerett a jövő iránta fűs, mire ő kedveső vála fűs adni kérselen volt, egy világos ohajrot volna a hűs, lelkei társongó erejével öpkesönserni, hogy egész fájdalomai romjait alá semeskesse.

Itten helyesben salátjuk a hűs sevevén fűs, csin sár nagy fűs sevevén. Mikály, hi mind eddig egy jobb jövő reményében önmaga varázsolta

Bicsai

bicsai enyhe legalább pítanásával az anyai fűs, vöröse sebeve, midőn elhűselti láta az idő, mellyben a sikevén sáborozás felbekezdésének kinyulva lesz, a nélkül, hogy minden sevevénise mellett Mátyás sorának legfőbb jövő fordulásra vörözött volna hi, azon hűs elhűsítésével letett hűs sevevén, hogy a dolgoz valód átkozás fűsára megörzött sorabb élesserni a közelben nem seje, sűsös sevevén, mellyek után az éberés meg hűsabb lehetne. —

A hűs hűsöt a legfőbb sevevén s megfűtött hangulatot fűs, Es eber elött azonban, hi bűs, jövő önmagának jobban ismeri, sevevénise fűt letett sűs, hogy bűs ma a fűsöt a hűsöt sevevén romozott, s mincegy ön magával lős, fűs hűsven, s az öpkes hűs, mellyben az iránti aggodalmat nyilatkozott, lehetetlen lős elfojtania. —

Szilágyi Mikály igen vála fűs fűs, midőn az apród nyilatkozta be az fűs, s egy csak lovag éberés jelenette be. —

"Néhány percz múlva fűs vele. Addig, mondd, vajon sán" —

"A lovag hűsítés fűs fűs sevevénise, fűs az apród s mincegy parancsa. van sűs sevevén indult fűs fűs." —

Szilágyi Mikály, hi a hűs fűsában sáborozásai sűs, s egy sűs hűsöt fűs, sevevénise vett, hogy Mátyás a fűsai erős vála fog hűsven, a fűsai igen melly kaszja lásszotta gűsven, s sevevénise

Bicsai

"A' levél' helye?"

"Nov. 23-án a' szegedvári eskü nagy napja."

"Jelen' hiálott fel a' nő' bűzö elragadta,"
sáival, se islelédlen borzaprónigarságozva."

Mig Erőber fájó kelttel álkozott néhány
pillanatra Edjelt grófot emlékeztet, i' kintoká,
nab rípra egyen a' bu' sörös felleg. "itt el, ad,
dig Mihály a' levél' soraiban m. a. - lelkével
a' sárol' fűző sündikeim merenge. - sanyila kom,
lola dróbuli láspott gondolatai fonságáról."

"Válatpott nevemben Podiebrádnal, sörre
meg a' csonder vigne Erőber, in' neki min,
denu, mivel népsünkre szélesen meggyeskerő."

Mihály sárola rón, i' Thüben kórház rövid
gondolkozás után nyugodtan írt.

"A' lovagi becsület parancsolja illő vátká,
gor ajálatamud a' fogoly' szabad ságáén, sárola
fel az irás kórház Mihály - így hívkem 30,000.
arany fejedelmi díj lesz."

"... In' neki bányám! 60,000. sz."

"Kincseimnél a' kórház sáborozás...
folya alatt ünlőben valnak, i' meg a' jó,
vőre is kell sekinseimnek."

"Ereket adtam volna előbb ileremből, coat
fijam' ileris bízósia kattan volna, és moss
sündőn egy nagy lelke felfin ileris' szabad ságáén
kép nek' rípra ajándékvani, néhány ezer arany,
blau lehepelt fűkterűen gondátródó? Nem bá,
nyám! Az nem sekerem. Am ha pénzaránd
ürezek, ott vannak beves el'preim, mis
ei nekem azoknál hola feryes fijam' ileris
kéjese

[Signature]

hejess, mellynek válság-dijával csak gyöngysoraim'
éssike is fölér. - In' neki bányám legalább 60,000. sz.
Bírn akaron adott ~~Spätin~~ bármilly áron is."

"Egy kórház hűgön! felet ~~Thü~~ gondolatok róla
hogy Podiebrád egészen a' sörre lesz, azonban
am selyek rírávárad - s errel meg néhány sörös,
i' gyüny-pessézi aláírása mellé nyomott, a' rípr
leveses hűgával ányúszotta."

Erőber lapán gondolatok olvasza régig
a' válatp' rövid del sárolalmas soraib; azonban
úgy sáspott alóte, mintha eket' ásalános érrel,
ménéti valami homályos ányúblasa volna, i'
elfajulóvá az egészenek komoly irányzásár.
"Megbocsáts bányám! sárola' érrelmés neménye,
in' valósultáról országok boldogságai s hűs,
nab feryesről csak készen is állt Ríthasem."

"Tüzzens megírt, válatpott i' komolyan,
se sán az gondótd, hogy csak ország' gablóna,
sora csak a' magyar nemzet is sárolagghat' irán.
sárolpreme bírn a' nemet nyilashozára? Ne
emberek' nagyperi hűgön! Rík a' sörmágy' lépesőjen
magara rírdótték fót magótar, hűk a' naggra,
vágys sora pítanararal sekinseim a' sora
bíborára fót, minden lépe sölben seis és idős
sárolpreme nyerni, hogy pítájok' nagyperi
sörre valósíthapát, i' lépeisilben nem a'
sörre' hű érrelmés, hanem az épt hűdys pít,
sárola a' sárol pótait veserilseim magótar.
i' Thümes nyilashozasámban, sárolsisek sörre,"
illt

[Signature]

ebben az országban minden föléltető a'
 vés, melyet megbeszéltek, semmi pünksin fűg"
 genek. Ez Salóben püsköbri Gergely a'la,
 közelebbi Pálágyiák' barátságára szorítva
 miszt, mely meg lett vállalt és felfutás a'
 jövőbe szippalására van."

"Kavard még homályosabban lefűtve
 elötte"

"Tudt hát, Pöckelbrüd eschorsag' trón"
 jara seichpik és in himek harajini hivallakom:
 szabad nemresnek ökebeléből szabadon válog,
 sőt fejedelen, fűváltó időkben in, fűven"
 bot idvöclön a' clerek fűfűs eschorsag' di,
 rághinak, midre is a' fűgoly mágyastan ma,
 gylar hon' leendő király és idvöclé."

Erősebbre a' parak villámharással
 volak, fűviben egy pítanak alatt elvárosodt.
 "Műi arafu bágyam! hiálott fűt, üres fűvén
 hűt volak hűvösre sebbin esaladnak'
 boldogságis, i áldozatát adnád és elleneink'
 borszajának, hűnek pama rülönben is ipso,
 bűny? Oh a' korona fűfűs esillogó, de jégkő,
 a' trón magas, de püskö is."

"Nem úgy hűgom! vipszakarom és ad,
 mi a' hűvénak, hűg beuug öfponvombra bű"
 ja ismét a' hon elvefűtett szűgalmis, erején
 és dícsőségis. Fűs vaggok és se megvini a'
 honarutók' agyú sáborával, csalt hűg megéjén
 a' magyar dícső életpakás, midre is fűvénak
 arjás

aszjások öblött erényiben a' korona fűfűs megdi,
 bűt, a' trón, püskö magasságából a' nagy
 király' lelkenél világa miltűbba idvös asafkava
 fűgárik fűs. Vagy sán se megz, hűg sebbin leon,
 lili, i vonyaitba sebbin idvöclé? Püskö alaj,
 sa építettum asz.

Erősebbre emelte a' püsköbri
 fűvén. "Püsköbri és a' korában, mely idgen
 fűj, nyomasztó alatt ellavakva, minnaggy idvös beuug
 emeli sokjia sebbin, meghaltakam a' püsköbri
 mely agyú sábor a' mássikig sebbin hang,
 xk fűt, a' nemres bűgön apok vagg is megdi,
 sebbin, fű" barátság' hűre a' tróna vagg püskö,
 sőt' mindegyikénél lélebben erősebb, i ha koron
 eső lett 20,000nyi had a'lt a' pítanakban és is
 halábra lefűvén a' kűvagy névén, i ha aka
 son, kűplomat a' nép' 100,000-i hűvén."

"I se polgárháboris sebbin vagg sámpakam?
 Oh mines áldás a' honfi-vén sebbin sebbin."

"Fűs áldás az igaz igaz hűvén.
 Fűs, hi minden nemres sebbin sebbin sebbin,
 nem sebbin sebbin a' magyars idgen uralkodás'
 jármis hűvén. Hűvén a' nemres, hűvén
 sebbin sebbin sebbin, hi az anyai sebbin
 nemres sebbin sebbin sebbin, hűvén a' hűvén
 mi, vű és lélebben magyars, i az akasnak
 isseu' i a' nemres sebbin sebbin sebbin
 sebbin sebbin sebbin. Hűvén sebbin sebbin sebbin
 gen

idegen fajz ahaonnal solni, hogy a magyar
is lehetett a szabadság az udvari formák,
gok' sűrű békébe borítva, hogy külföldi suttu
kegyelemekkel kivánsd hi a kara' életre, kik
egy akaját a magyar elöl, azok' fejére pályán
a' veit, melles az elkeserített nemzet és
halál-határozatban onszani kétségem. Am próbát,
jék meg a pályán Fridrik és Gara, ha mérése
leltől volt. Míg én ugyan élék a pályán
idegen fajt nem fog parancsolni, a ha magyar
választunk, míg egy Hunyady él, issemem.
más' köztünk hivatal nem lehet."

"Kovács bátyám! lelkesek is igazak is.
De nincs-e' olyan arány semmire kovácsa kére
gyermekem' jövője, hisz sán' újolag is övökre el
kell vesztene."

"Hát elfeledkezni kérem! hogy nem
csak magunknak, hanem a' hársának is felelős?"

"Győzzél bátyám! jót a' nő mely elhagy,
sőt hangon. "Égy mis' jónak látsz, én minden,
ben megegyek."

Kilággyi Mihály még azon nap a' lovagor
fűves válságával vissza indította pályába, a
gyors hírnökökkel keltörött az egész országba
jött. —

IX.

Felviradt a' nap, mely egy hon' sorsa fű,
lőtt hársóvandi volt, a' kényes sán'ba
gyűltél

gyűltél az ország' nagyai,
Kilággyi Mihály azon egy pár hónap alatt,
mely a' dajka halála a' hivatalválasztás hívt le,
folyt, serehvezetelének sán' minden sán' fű,
sette hi, hogy megvilágosítsa a' páros, mely a'
Kilággyi-ház' rokonain a' borsán kivül a' ká,
nyadny alatt vívott visérek' páros eszeiből állt,
a' mellyhez a' nép' pámba nem vett millió is fű,
vel leltél egyhangúlag csatlakoztak, a' pár
alatt sán' hivatala.

De pámba voltak a' magyarok' közt, kik
isfint az idegen hírnökökkel leltél sán',
isfint öntetést mint Gara és Lili, kik ma,
gok is vágytak a' kovácsa, minden sán' fű,
megfestették Kilággyi' sereget megsemmisíteni.
Beszélt a' Gara-pár magyarország' sán'
gondolni egy Hunyady, kinek asyja anyjával
sán'et orszá megbuksani, a' kinek sán'
parancs' felelős mül hi a' végsődon.

E' volt oka, hogy a' hivatalválasztás gyűlés
hoppas és úres sán' közt, minny fű,
minny sán', hogy Kilággyi' sán' sán'
jűve sán' ne sán' magának csaknem
napesig húzódot. Elvett sán' fű a'
sán' fű sán' kovácsa sán'. Elkes
sán' sán' a' sán' is helyes parancs,
a' sán', mely magyarország' sán' és
leltél

lehet és haza kövess, miután az idegen ki,
rájuk alatt annyit fennedett kora' multja's
minsegg a' jövő' székesének insz' sanyiságul jól,
munka, s' himonda. a' nemkes regőke khön
apok okajra's: magyarhon' kormányán fiv,
vet, lélekkel magyar fejedelmek indöröbhi, vege,
seve laigoli parakkat emelte ki a' dieső' flu,
nyady Janis soha nem feledheső érdemei, s' a'
gas lettü férfinak nagy reményü fijas ajándoka
a' nemkes' figyelembe mine az okpados' trójá,
nak melé' üsdgái.

Es' midőn paraira 40,000 mi parbas vizez
"Egyen Magyar's király" a' hyl válapok i' usán,
na a' nép' prave, mine ismét parva fivümi
nem suto' eljennel döngötte az az elnémult
sanyis-reven' fena csöndés, a' lelkesedés ellen-
állhaslan ája, mine rohas' láng csapongott az
a' sanyisában ült fersial' lebelén, s' az eldön,
s' pillanában az igazság' nyila parának
parás-hasalma legyőzte minden párszínese
embereit az ömörök' elfogúltság' s' minsegg
önudatlamul töréki az általános örömrádás.
"Egyen Magyar's király" xigott a' sanyis-reven'
vifhangja, s' disson mine soha más, meg
lön válapok a' magyar király.

A' gyűlés' végezt a' várad' püspökön
neveze hi kövessl Prágába indöröbhi a'
fogoly ifjúban magyarság' királyát, s' a'
dasi

dasi Podiebráddal a' sanyis-reven'. Podiebrád
s' a' hiszenné's legnagyobb jeliivel araprotta el.
Stranice volt a' hiszenné's hely, hol a' nemkes
okajra' vart király's lebelibe fogdója. Vesehve
s' ttek ide ríksellgi az orszá' nagyai, káplóall,
jaikban söbster lovagok verese. Feny és pom,
pában versenyeve kün fel velt Podiebrád, hi
600, garedag' öltözött csek-lovaggal hisze a' hi,
sálys diadal-újában. Az innepély' fenyés a' sanyis,
varok' hűbölöti egészresettél hi.

De nem s' feny, nem az üres hűbölöti sette
s' napra naggya' s' dieső' emléküvé. A' aszerimve
a' nép' végezen sengerés, minden arzon a' lét
benso öröme láts' fifejerve, s' hüllő' öndéjve,
~~hi hüllő' öndéjve~~ s' hüllő' öndéjve
s' sanyis előt mely a' sanyis' fivümi s' sanyis'
~~fivümi s' sanyis'~~ s' sanyis' fivümi s' sanyis'
magosan láts' a' sanyis' fivümi, láts' a' sanyis'
romoly fivümi sanyisában a' lét' megdiesőül
metső' sanyis' s' hallotta innepélyesen elhangran
ajhain a' sanyis' sanyis', melyet 100,000 el örömezté,
sanyis' hiszenné's vára kövessl: az előt fivümi
sanyis' a' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis'
sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis'
sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis'
sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis'
sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis' sanyis'

Del már jól elhaladt sanyis' Magyar's
mind

melyben magán a 'föld' ispenének képzeli, vakme,
 sön vízesét, - az uőhöz, gyaldzása i' iska vő.
 Mátyás megindulva kőlátra emelve ajkain.
 "Tudom fiam! komoly elhatározásod, anyád
 meli' uőjahiús állni még a' haza' hőmánsán,
 i' bírom benned, hogy az elvettes, mellyékes még
 mine gyermek fivőre be hűm ma adta, lankadás,
 lan buzdítással küzdött főt magad az esém, pá'
 lyúján, melly egyedül szes pör és hiralys agyi,
 sáns naggya' és dicsőbi: akonban vedd figye,
 lemme az anyának fivőre sánaisás, ~~mellyre a pálya~~
~~sá' kezdésén, sá' pályán,~~ melly az ősi hát' cson,
 des köréből az iles' rajló sengerére nyitk e,
 lötted; - i' minszán ma anyai milliót' nevében
 üdvözöléséb, minszán anyai eserek' üdvözlésén,
 sával salálhórák, fogad' uőjahiús mine eret
 hronijahiús az anyai fiv' legővönsebb áldó,
 sár."

„Kavaid angim! a' ping fognal finem,
ben viphangkam; i isen us an aldäso seen
i' fötölon boldogga.“
„Minden nagy embernek li alanyol öné“

"Minden nagy embernek hi alacsony öné,
de mi é erejével emelkedett magasra, károsat
jóvá tenni alacsony létü irigyei, károsat
a' se bönöd' elleni is. - Eppang ugyan most
az ávulás kárpátja szögző, de csak az al,
kalmak v. sija, hogy felpregye mashaon
meg. Egy akérs nyilat és öpinse provaidban
is szelidben, hogy a' rágalom' nyúlve a' nap,
mál fényesebb igazság előtt meg nemuljon. -

Yours

„Gyalorold a' hazalmas, mely a' földön ismét
 képrisék-hősként künnes föl, ismét a' haza' fenn
 körvéngeinek igazságát fenn, szepted kérdelhet,
 senki nagy is kicsinyben, fegye és gárdagben egyi,
 sánt a' körvéngei kapodó' bünt, de örökösöd,
 hogy a' büntés' hazalom, ha bár méltatlanul
 megbánásod ellenében is, kéreid kívánt soha bocsát,
 állásra ne fájuljon. Bocsát meg ellenben minden,
 adnak, hűt apádak üldözés, és hársul ellen
 hiús bocsát esküdtet, bocsát meg arólat
 hűt szepted bösömbé, bányádak a' vérsádra hűt,
 orólaták; is a' bocsátás által végy dicő győ,
 xelmes magadon, nyert diadala ellenében, hűt
 o' lélek-főnség előtt ön alacsonyosságul' érkeiben
 megsemmisülve borúljanak le. - A' hűt bünt,
 szept, - mely kéreid bös, de soha el nem marad
 bűt egy fennsőbb hazalomra, melynek fenn
 végrezésre halandónak győze kérdelhet aras,
 hűt, ismét hűtérre.”

„Eggen minden pillanában a' nemzeti
pénzelve, mely a' bűjös folkarok védel-
tannak szabadtságát, jogait híven a' fejedelmi
pennsúlyhoz, de ez eskü, való felelős
fölgögra bejefe hi gondos figgelmek azon mel-
tiobra is, hie mind eddig a' hon' törvényeinek
jóékönyvágából önkibajok nélkül hi vannak
sehepleve. Apd meg avokkal a' fejedelmi bejeleni'
malafra

[illegible]